

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Sári Emma ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Hajnal Zoltán ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. alperesek ellen, vállalkozási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 5.P. 24.982/2004/12. sorszámú ítélete ellen, az alperesek által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az I. és II.r. alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek a felperesnek 500.000 (azaz Ötszázezer) Ft másodfokú költséget.

Köteles továbbá az I. és a II.r. alperes egyetemlegesen az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt fellebbezési illeték fejében az államnak külön felhívásra 900.000 (azaz Kilencszázezer) Ft-ot megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében az alpereseket egyetemlegesen kötelezte 990.000 Ft tőke és ennek 2004. január 3-tól járó késedelmi kamatai megfizetésére, valamint 990.000 Ft perköltség viselésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét és az I., II.r. alperesek viszontkeresetét elutasította. Az I., II.r. alpereseket kötelezte az elsőfokú bíróság 710.000 Ft le nem rótt viszontkereseti illeték megfizetésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a peres felek 2003. évben szóbeli vállalkozási szerződést kötöttek, amely vállalkozási szerződésben az alperesek megbízták a felperest a .....utcában építendő családi

házuk tervezésével és teljes kivitelezésével, 22.000.000 Ft-os vállalkozási díj ellenében, amely vállalkozási díj magában foglalta valamennyi anyag-, fuvar-, költséget, illetőleg a munkadíjat is.

A felperes a munkát 2003. szeptember 19-én megkezdte, az általa elkészített és jóváhagyott tervek, engedélyek alapján. A munka megkezdésekor az alperesek 3.000.000 Ft vállalkozási díjelőleget fizettek ki az alperesnek. Az építkezés folyamán az alperesek részéről további pótmunka-igény merült fel, így még egy fürdőszoba kialakítását igényelték, továbbá padlófűtés készült a nappaliban, illetőleg a földszint-étkező szintjét meg kellett emelni. Ezen pótmunkák díját a felperes 3.000.000 Ft-ban jelölte meg.

A II.r. alperes ezen pótmunka díjat elfogadta, a munkavégzés későbbi szakában azonban ezen módosításhoz való hozzájárulását visszavonta és 2004. január 3-án fel is mondták a felperessel kötött szerződést.

Az elsőfokú bíróság a perben kihallgatott tanú vallomása alapján megállapította azt is, hogy a munkavégzés folyamán az alperesek a már kifizetett 3.000.000 Ft előlegen felül további 3.000.000 Ft-ot fizettek ki a felperesnek két részletben. Ez utóbbi 3.000.000 Ft kifizetését ..... tanú vallomása alapján állapította meg. Az alperesek felmondását a felperes elfogadta, ezt követően azonban a felek egymással elszámolni nem tudtak. Az alperesek a felperessel történő szerződés felbontását követően új kivitelezővel folytatták a munkát és 2004. áprilisában megkapták a végleges használatbavételi engedélyt.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a 12.000.000 Ft hátralékos vállalkozási díj megfizetése iránti keresetét nagyobb részt alaposnak találta, míg az alperesek által előterjesztett viszontkeresetet, amelyben 11.838.755 Ft megfizetésére kérték kötelezni az alperest, teljes egészében alaptalannak találta és azt elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek között vállalkozási szerződés jött létre, amelynek vállalkozási díját eredetileg 22.000.000 Ft-ban határozták meg, s amelynek végösszege 25.000.000 Ft-ra módosult. Az alperesek elállása a szerződést felbontotta és a szerződés felbontása következtében a felek között a Ptk. 319. § (3) bekezdése alapján el kell számolni. Az elsőfokú bíróság a felperes javára járó hátralékos díjat a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakértői véleménye alapján állapította meg a felperes által végzett munka készültségi fokának megfelelően.

A szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes az építményt az engedélyezési terveknek megfelelően készítette el és a használatbavételi engedélyt is a szakhatóság kiadta. A perben kirendelt szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes által végzett építkezés akkor amikor az alperesekkel kötött szerződés felbontásra került, 60%-os készültségi fokban volt. E körben az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a 2004. január 29-én felvett jegyzőkönyvbe maga I.r. alperes nyilatkozott úgy, hogy az épület 60%-os

készültségi fokban áll. Ezt támasztotta alá ..... érdektelen tanú nyilatkozata is, aki értébecsléseket végzett banki megbízás alapján. Ezen értékelés szerint is a műszaki készültségi fok 63%-os volt, szemben a pénzügyi készültségi fokkal, amely csupán 45%-osra tehető..... tanú tanúkénti meghallgatásakor is úgy nyilatkozott, hogy elfogadható, hogy a végső összegzésben 60%-os műszaki készültségek állapítsanak meg.

Mindezek alapján pedig az elsőfokú bíróság tényként azt fogadta el, hogy az alperesi felmondáskor a felperes által végzett munkák 60%-os készültségi fokban álltak, erre tekintettel pedig a felperes a kikötött vállalási díj 60%-a illeti meg. Mivel a módosított vállalási díj 25.000.000 Ft volt, ennek 60%-a 15.000.000 Ft, ebből az alperesek átvételi elismervénnyel megfizettek 3.000.000 Ft-ot, a fentebb már hivatkozottak szerint az elsőfokú bíróság további 3.000.000 Ft kifizetését is igazoltnak látta - ..... tanú vallomása alapján -, így összesen az alperesi kifizetés 6.000.000 Ft volt. Ennek levonásával a felperes javára járó még hátralékos vállalkozási díj 9.000.000 Ft, amelynek megfizetésére az elsőfokú bíróság I, II.r. alperest egyetemlegesen kötelezte.

A viszontkereset körében az elsőfokú bíróság nem látta megalapozottnak az alperesek viszontkeresetét. Az alperesek arra tekintettel terjesztettek elő igényt a felperessel szemben, hogy a felperes az épületet rossz tájolással építette meg, emiatt ingatlanukon 7.875.000 Ft értékcsökkenés keletkezett. Ugyancsak a megváltozott tájolásból adódóan megemelkedtek az elektromos és gázfogyasztás költségei is, s ebből adódóan 540.000, illetőleg 472.200 Ft többletköltséget érvényesítettek, továbbá nem vagyoni kár igényként 5.000.000 Ft-ot igényeltek. Ily módon 14.087.500 Ft a felperessel szemben támasztott igényük, ebbe beszámították a számításuk szerint a felperesnek még járó hátralékos 2.248.745 Ft vállalkozói díjat, így a különbözet 11.838.755 Ft és ennek megfizetésére kérték kötelezni a felperest.

Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt szakértő szakértői véleménye alapján azonban az alpereseknek a rossz tájolással összefüggésben előterjesztett viszontkeresetüket nem látta megalapozottnak. A szakértői vélemény alapján ugyanis a bíróság megállapította, hogy a felperes az építményt az engedélyezési terveknek megfelelően készítette el, az engedélyezési terveket pedig az építetők, az alperesek aláírták. Az épületek kitűzési hibája pedig sem a használhatóságot, sem a szomszédos építkezéseket károsan nem befolyásolja, a szomszédos telek beépítése során sem okoz problémát, így ezzel összefüggésben sem várható a szakhatóság elmarasztaló magatartása. Az ingatlan forgalmi értékét pedig a tájolási problémák nem befolyásolják, mert a vásárlói igények előre nem ismerhetők.

Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján nem fogadta el azon alperesi hivatkozást sem, hogy a felperes „napnak háttal” építette meg a felépítményt. A szakértői vélemény szerint ugyanis szabadon álló épületnél e kérdés nem merülhet fel. A lakószobák benapozása pedig az előírásoknak megfelelő volt. A szakértői vélemény alapján állapította meg azt is, hogy a nappalinál érzékelhető tájolási

probléma a nyári hűtési energia-megtakarítás és a téli fűtési többletenergia felhasználással kiegyenlítődik, számottevő eltérés nem keletkezik. A nappali ablakai észak-keleti égtájra nyílnak, ami kedvezőbb a hiányolt tükörképi kialakításnál adódó dél-nyugatinál.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem látta az alpereseknek lényegében hibás teljesítésre alapított igényét megalapozottnak. Ezért az elsőfokú bíróság a fentebb már írtak szerint az alpereseket a hátralékos vállalkozói díj megfizetésére kötelezte és egyben az általuk előterjesztett viszontkerestet elutasította.

Az ítélet ellen az alperesek éltek fellebbezéssel.

Fellebbezésükben változatlanul állították, hogy a felperes az épületet elképzeléseiktől eltérően tervezte meg és a felperes által tervezett ház pontosan tükörképe annak amit ők a felperestől kértek. A felperes által tervezett épület kivitelezésekor észlelték ezt, azonban elfogadták a felperesnek azon nyilatkozatát, hogy a terveken is így szerepel, amelyet aláírtak és egyébként is így is jó lesz az épület, különben nem tervezte volna így meg.

Ugyancsak hivatkoztak a fellebbezésükben is arra, hogy a felperes az épület kitűzését rosszul végezte és az épület nem párhuzamosan az úttal áll és nincsenek meg az engedélyezési tervben előírt oldaltávolságok.

A kikötött vállalkozási díjjal kapcsolatban pedig változatlan álláspontjuk volt, hogy a vállalkozói díj egyösszegű 22.000.000 Ft-os vállalkozói díj volt, és nem fogadták el a felperesnek a vállalkozói díj 3.000.000 Ft-tal történő felemelésére vonatkozó ajánlatát. Továbbra is vitatták, hogy a szerződés felbontásakor az épület készülségi foka 60%-os lett volna, ezzel összefüggésben hivatkoztak fellebbezésükben a felperes saját kezű elszámolására, amikor az elszámolás alapját maga a felperes is 46,8% készülségi fokra alapította 2003. decemberében. Ezen készülségi fokot az alperesek elfogadták volna, ugyanakkor a felperesnek ezen elszámolásban feltüntetett anyagköltségét nem fogadták el, mert az alperesek részére csupán 4.725.925 Ft-os anyagszámlát adott át és a felperes javára elszámolható anyagköltséget csak ennyiben fogadták el.

Sérelmezték az elsőfokú bíróság által megállapított készülségi fokot is és az ennek alapján történő elszámolást. E körben maguk is hivatkoztak..... értébecslésében megállapított készülségi fokra, ahol az épület műszaki készülségét nevezett 62%-ban jelölte meg, ugyanakkor a pénzügyi készülség fokát csupán 48%-ban.

Az elsőfokú bíróság annak ellenére a műszaki készülségi fokot fogadta el és vette alapul, hogy a felperesi kereset elszámolásra irányul. A pénzügyi készülségi fokot az elsőfokú bíróság az ítélet hozatalánál figyelembe nem vette. A készülségi fokkal kapcsolatban változatlanul állították, hogy a felperes által elvégzett munkák készülségi foka nem érte el az elsőfokú bíróság ítéletében megállapítottakat, s ezzel összefüggésben hivatkoztak az építésügyi hatóság által megtartott szemlére,

ahol az építéshatósági csoport helyettes vezetője jegyzőkönyvbe rögzítette megállapításait.

Ugyancsak hivatkoztak ezzel kapcsolatban az általuk megbízott Nagy Árpád építésügyi szakértő véleményére is. A vállalkozási díj körében pedig sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a pótmunkákra tekintettel fogadta el a vállalkozói díj módosított összegét, holott álláspontjuk az, hogy a felperes által elvégzett pótmunkák csupán kisebb volumenűek voltak és részben csupán anyagköltséggel jártak.

Ezen túlmenően pedig a viszontkeresettel összefüggésben sem fogadták el a szakértői véleményt, álláspontjuk szerint a szakértő nem vette figyelembe azt, hogy a felperes nem a szabványnak megfelelően jelölte a terveken az északi irányt és a tervező által tervezett felépítmény nem felel meg az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvényben szabályozottnak. Továbbra is vitatták a perben kirendelt szakértő véleményét az épület elhelyezésével kapcsolatban, illetőleg az egyes helyiségek benapozásával és kedvező, avagy kedvezőtlen fekvésével kapcsolatban tett megállapításaira tekintettel. E körben az általuk megbízott Nagy Árpád-féle szakértői vélemény megállapításait fogadják továbbra is el, s fenntartották az erre alapított viszontkeresetüket is. Ezért fellebbezésükben a perben kirendelt szakértő szakértői véleményének kiegészítését indítványozták és erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság döntő részében helyesen állapította meg a tényállást, jogi okfejtése és indokolása is helytálló volt, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján hagyta helyben.

A másodfokú bíróság azonban az elsőfokú bíróság ítéletét az alperesek fellebbezésére tekintettel az alábbiakkal egészíti ki.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes keresetével összefüggésben lényegében az elsőfokú bíróság által elfogadott és megállapított módosított vállalkozói díj, valamint a felperes által elvégzett munka készülségi fokának megállapításában sérelmezték.

Ezen alperesi fellebbezés nem helytálló.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt azt hangsúlyozza, hogy a felek között - nem vitásan - átalánydíjas szerződés jött létre.

Az átalány díj kikötése a felek azon szerződési akaratát tükrözi, hogy a megrendelő a kikötött díj megfizetésére, a vállalkozó pedig a vállalt szolgáltatására, annak végső teljesítési állapotában köteles, az egyes részsolgáltatások, díjrészletek nem

különülnek el, azok önálló elszámolás alapjai nem lehetnek. Az pedig a peres felek között nem volt vitás, hogy közöttük egyösszegű megállapodás jött létre.

Az sem vitás a felek között, hogy a felperes - az alperesek elállása folytán - a teljes elvállalt szolgáltatást nem fejezte be, hanem a vállalt kötelezettségének csak részben tett eleget. A felek közötti elszámolásnál egyösszegű vállalkozási díj kikötése esetén az elszámolás alapja a vállalkozónak a teljes készütségi fokhoz viszonyított szolgáltatása és az ezzel arányos átalánydíj megfelelő része. A pénzügyi készütségi fokot a felek teljesítésének elszámolásánál figyelembe venni nem lehet, az ugyanis nem a felek közötti kölcsönös szolgáltatások készütségi fokához igazodik, hanem a banki elszámoláshoz, az a hitelintézetek által folyósítandó részletek felvételének feltétele. Csak ha az egyes elkülönült munkarészek átadás-átvételekor és az árban is külön-külön állapodnak meg a felek, vagyis a szolgáltatást oszthatónak tekintik, ez esetben az így meghatározott pénzügyi készütségi foknak megfelelő teljesítésre köteles a vállalkozó és az ott kikötött ellenszolgáltatás megfizetésére a megrendelő. Perbeli esetben azonban egyösszegű vállalkozási díjban állapodtak meg a felek és ezen nem változtat az sem, ha annak alapjául egy ajánlati költségvetés szolgált. Az ajánlaton belüli egyes munkafázisok ajánlati értéke egyösszegű vállalási díj kikötése esetén jelentőséggel nem bírnak, azokat az elszámolásnál figyelembe venni nem lehet. Az egyösszegű díj nemcsak a plusz és mínusz eltérést nem engedi, hanem egyben azt is jelenti, hogy azon belül az egyes tételek ajánlati értéke, mint osztható szolgáltatás külön-külön nem része a megállapodásnak.

Ha pedig ez így van, akkor helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes teljesítésének az elszámolásakor az általa elvégzett épülettervezési műszaki készütségi fokát kell alapul venni, s ennek arányában kötelesek az alperesek az átalánydíj megfelelő részét megfizetni.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a perben kirendelt szakértő véleménye alapján, hogy a felperesi teljesítés a szerződés megszűnésekor 60%-os készütségi fokú volt. E megállapítását az elsőfokú bíróságnak a perben kihallgatott ..... tanú is kellően alátámasztotta. A tanú pedig a pénzügyi intézet megbízásából készített értébecslést a perbeli ingatlanon, tehát kellő szakértelemmel rendelkező tanúról van szó. Ezen tanúvallomással megerősített szakértői véleményt az alperesek által megbízott Nagy Árpád igazságügyi szakértő szakértői véleménye megdönteni, cáfolni, nem tudta.

E szakértő ugyanis a felperes által elvégzett munkákat nem a felek között kikötött átalányárhoz viszonyítottan állapította meg, hanem a szakértői véleményében kitűnően az építési napló és a költségvetés alapján az építőipari költsébecslési segédlet 2003. évi kiadványának megfelelően számolta ki a felperes javára járó díjat.

A fentebb kifejtettek szerint azonban egyösszegű vállalkozási díj esetén a költségvetésben meghatározott egyes tételeknek, illetőleg azok értékének külön-külön jelentősége, relevanciája nincs, elszámolás alapjául nem szolgálhatnak.

Ugyancsak nem vehető figyelembe az alpereseknek az elsőfokú eljárás során is már hivatkozott és a fellebbezési tárgyaláson is előadott azon álláspontja, hogy a felperes maga is 46,8%-ban határozta meg a készütségi fokot a 3/A/3. alatti feljegyzésében és ennek megfelelően lehet csak a felek között elszámolni.

Az alperesek előadásával szemben ugyanis a felperes állította, hogy ez a kézzel írt elszámolás novemberi készütségi fokot tükröz és az akkori készütségi foknak megfelelően állapította meg a 46,8%-ot. Az építkezés azonban még tovább folyt közöttük és 2004. január 3-án szűnt meg csupán a szerződés. A feljegyzés jobb felső sarkában a nehezen olvasható „december” felírás nem tőle származik. A felperes előadásával szemben az alperesek csak állították, de semmivel nem bizonyították, hogy a most hivatkozott felperesi feljegyzés a készütségi fokra vonatkozóan a szerződés megszűnésekor állapotnak megfelelő és hogy ez lenne a felek között irányadó. Erre tekintettel pedig a másodfokú bíróság is csak azt állapíthatta meg, hogy a felperes teljesítése a szerződése megszűnésekor 60%-os műszaki készütségi állapotban volt.

A kikötött vállalkozási díjjal kapcsolatban is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek 22.000.000 Ft egyösszegű vállalkozói díjat kötöttek ki, majd a szerződésüket a pótmunkákra tekintettel módosították és a módosított vállalkozói díj 25.000.000 Ft volt. Így az elszámolásnál is ezen vállalkozói díjből kell kiindulni és az elszámolást ennek figyelembe vételével kell megejteni.

Nem fogadható el az alpereseknek a fellebbezésükben előadott azon nyilatkozata, hogy a felperes amikor előállt azzal a követelésével, hogy 3.000.000 Ft-tal többet fizessenek a kivitelezéséért, ők ezt a követelést némi hezitálást követően, elutasították. Ezen alperesi nyilatkozattal szemben áll ugyanis a II.r. alperesnek az elsőfokú eljárás során tett perbeli nyilatkozata. Nevezett ugyanis személyes meghallgatása során maga nyilatkozott úgy, hogy „amikor a felperes említette, hogy megemelné a vállalkozói díjat 3.000.000 Ft-tal, ez novemberben volt és akkor ő azt mondta, hogy jó, csak menjen az építkezés. Családi okok miatt sürgős volt a mielőbbi beköltözés. Később meditáltunk a férjemmel azon, hogy talán mégsem kellett volna. Ezt követően beszéltünk Ádámmal, aki elfogadta és felajánlotta, hogy akkor váljunk el és számoljunk el”.

Ezen alperesi nyilatkozat egyértelműen alátámasztja azon felperesi előadást, hogy a felperes által a pótmunkákra tekintettel utóbb kért 3.000.000 Ft-ot a II.r. alperes elfogadta. Az eredetileg kikötött vállalkozói díj pedig a II.r. alperes elfogadó nyilatkozatával módosult és az elsőfokú bíróság által is helyesen megállapított 25.000.000 Ft-ra változott. A II.r. alperes ezen hozzájáruló nyilatkozatát a szerződéstől egyoldalúan nem vonhatja vissza és az utóbb tett azon nyilatkozatuk, hogy mégsem kívánják ezen az áron a felperessel a munkát elvégeztetni, nem

tekinthető olyannak, hogy az eredeti szerződési árat kell a felek között irányadónak tekinteni, különös figyelemmel arra, hogy a módosított vállalkozói díjának megfelelően a pótmunkák elvégzését a felperes meg is kezdte. Ezen alperesi nyilatkozatot a Ptk. 395. § (1) bekezdésében szabályozott szerződéstől elállásra vonatkozó nyilatkozatnak kell tekinteni. Ez esetben pedig a II.r. alperes által már elfogadott módosított vállalkozási díj lehet az elszámolás alapja.

Erre tekintettel helytálló volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a peres felek között a módosított 25.000.000 Ft vállalkozói díj megfelelő részére tarthat a felperes igényt. Ez pedig a 60%-os készülségi fokra figyelemmel és az alperesek által kifizetett előleg elszámolásával a különbözetként mutatkozó 9.000.000 Ft, amelyre az elsőfokú bíróság az alpereseket helytállóan marasztalta.

A viszontkereset körében pedig a másodfokú bíróság ugyancsak osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt szakértő véleménye alapján helytállóan állapította meg, hogy az alperesek viszontkeresete nem alapos.

A másodfokú bíróság ezen elsőfokú bíróság álláspontját még az alábbiakkal egészíti ki.

Az alperesek viszontkeresetüket döntő részben arra tekintettel terjesztették elő és kérték a felperest kártérítés megfizetésére kötelezni, hogy felperes által tervezett és kivitelezett épület tükörképe annak, mint amelyet ők megrendeltek és ebből eredően az ingatlan értékcsökkenése következett be, illetőleg többletköltségük keletkezett és nem vagyoni kárigényt is előterjesztettek.

A másodfokú bíróság ezen alperesi állásponttal kapcsolatban nyomatékkal utal arra, hogy az alperesek a terveket aláírták. Ezzel pedig a felperes által tervezett épületet, annak elhelyezését tudomásul vették.

Nyomatékkal hivatkozik arra is a másodfokú bíróság, hogy az alperesek a perben csak hivatkoztak arra, hogy más irányú, más elhelyezésű épület tervezésére adtak megbízást a felperesnek, de ezen nyilatkozatukat semmilyen bizonyítékkal nem támasztották alá.

A felperes személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy az előterveket is ő készítette, a tájolás egyértelmű volt, a bejárat az utca felől a garázs felé, és úgy az elhelyezés. Lehetett volna másként, de az alperesek ezt az irányt adták meg. Ezen felperesi előadást az alperesek semmilyen bizonyítékkal nem tudták megcáfolni. Ebből eredően azon előadásuk sem nyert a perben bizonyítást, hogy az eredeti elképzelésük az volt, hogy az elkészült épület tükörképi elhelyezkedésű legyen, mint amelyet a felperes megvalósított.

Márpedig a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján ebben a körben az alpereseken volt a bizonyítási teher. Vagyis alpereseknek kellett volna ezen előadásukat bizonyítani és

azt, hogy a felperes megrendelésük ellenére nem az általuk megadott módon tervezte az épületet. A fentebb hivatkozottak szerint az alperesek ezt semmivel nem bizonyították, erre még csak bizonyítási indítványt sem tettek. Így tehát az épület elhelyezkedéséből, annak bármilyen módon történő kedvezőtlen voltára utóbb igényt nem alapíthatnak. A tervek pedig az építésügyi előírásoknak megfelelnek, a perben kirendelt szakértői vélemény szerint, azt pedig az alperesek maguk sem vitatták, hogy a felperes a kivitelezést a terveknek megfelelően valósította meg. Ha pedig ez így van, az alperesek utóbb nem sérelmezhetik az elkészített terveket és a tervek alapján történő kivitelezést.

Ezért a másodfokú bíróság sem találta az alperesek viszontkeresetét megalapozottnak, ezért a másodfokú bíróság e körben is az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Mindezekre is tekintettel rendelkezett a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint.

Mivel az alperesek fellebbezése nem volt alapos, így a fellebbezési eljárási költségek megfizetésére is a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperesek kötelesek.

A felperes javára megállapított 500.000 Ft másodfokú költség kizárólag ügyvédi munkadíj, amely már az Áfá-t is tartalmazza.

Ugyancsak a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelesek az alperesek az általuk le nem rótt fellebbezési illetéket megfizetni, figyelemmel az illetékekről szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 64. §-ára, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésében foglaltakra is.

, 2006. november 10.

. Kovács László sk.  
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka sk.  
sk.  
előadó bíró

Dr. Pestovics Ilona  
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő